

DIN HUNEDOARA, ÎN ELITA ATLETISMULUI MONDIAL

Marieta Ilcu, acasă la Hunedoara, alături de cei dragi FOTO: Arhiva personală Marieta Ilcu

În 1989, Marieta Ilcu era deja o stea a atletismului mondial și tot atunci a reușit și cel mai bun rezultat al carierei: 7,08 metri la săritura în lungime. A fost anul în care a obținut cele mai multe rezultate. Erau singurele care contau. În spatele acestora erau ore și ore de muncă. Atunci, sportivii nu se gândeau deloc la recompense financiare. Întrecerile și lupta cu recordurile erau singurele lucruri care îi interesau pe campioni. Marieta Ilcu era unul dintre acei sportivi de top mondial ai României.

Cifrele carierei: campioană mondială la săritura în lungime, campioană mondială universitară, vicecampioană a lumii, dublă vicecampioană europeană, medalie de argint la Jocurile Mondiale Universitare, bronz la campionatele mondiale, dar și la JMU, peste 30 de titluri de campioană a României atât la săritura în lungime, cât și la 50 și 100 de metri, deținătoare a patru recorduri naționale, medaliată cu argint la Cupa Mondială de la Barcelona 1989, când a fost desemnată ca reprezentantă a Europei, campioană și vicecampioană la două ediții ale Jocurilor Balcanice, locurile al doilea și al treilea la finale IAAF Grand Prix.

De la vioară la atletism

În august 1989, Marieta Ilcu a câștigat medalia de argint la săritura în lungime la Jocurile Mondiale Universitare, care s-au desfășurat la Duisburg. Performanța venea după ce în primăvară mai câștigase un argint la Campionatele Mondiale de sală de la Budapesta. Ajunsă în elita mon-

dială a atletismului, Marieta Ilcu a fost desemnată drept reprezentantă a echipei Europene la Cupa Mondială de la Barcelona, de unde, în septembrie, s-a întors cu o medalie de argint. Drumul spre glorie a fost greu și a început în 1975 la Hunedoara.

Tatăl Marietei Ilcu era mare iubitor al muzicii. Cânta la vioară și voia ca și copiii săi să iubească muzica. De aceea, Marieta a fost trimisă la școala de muzică, la vioară. „M-a dus la școală. Era meticulos, seara î

Din Hunedoara, în elita atletismului mondial

(Umare din pag. 1)

„Pe de altă parte, profesorul Beregszaszy m-a ferit de multe lucruri, ca să nu mă deterneze, să nu mă scoată din ritm. Rezolva tot, de la biletele de tren sau benzina pentru deplasări până la procurarea hranei”, adaugă Marieta Ilcu.

„Câte case am cărat în spate!“

În spatele medaliei, era doar multă muncă. Deși era campioană mondială universitară, Marieta Ilcu a privit Olimpiada de la Seul doar la televizor, deși era o săritoare de 6,90 de metri. Lipsind banii, doar cinci atleți români au plecat la acea competiție. Totuși, a găsit puterea să continue. Profesorul Ștefan Beregszaszy a avut grijă să o țină departe de toate problemele, iar cei de la club și din conducerea Combinatului Siderurgic de la Hunedoara încercau să îi ajute. „Eu trebuia să-mi văd de școală, să mănânc, să dorm și să mă antrenez. Câte case am cărat eu în spate și câte milioane de funduri de pământ am dat, câte milioane de sărituri, nici nu pot calcula pentru cei 21 de ani de sport! Făceam genuflexiuni cu 256 de kilograme în spate, acesta e recordul meu personal, ridicam undeva la 30-40 t la un antrenament. Aveam nevoie de viteză, forță, mobilitate, determinare și pentru fiecare componentă în parte existau antrenamente speciale. Uzura era, într-adevăr, foarte mare. Cred, totuși, că au fost și genetici, și educația, pentru că nu m-am accidentat niciodată grav. Elanul meu era de 40 de metri, veneam pe prag cu 10 m/s. Am început să avem și o întreagă echipă lângă noi, cu doctor, maseur, cam din 1988. Ieșind pe la competiții, am început să ne uităm și în stânga, și în dreapta, cum se antrenau celelalte fete. Noi am avut-o ca model pe Heike Drechsler. Vedeam ce facei. Pe de altă parte, la acea vreme, concursurile între țările socialiste erau foarte puternice, cele mai bune săritoare în lungime din lume proveneau din țările socialiste. Și sistemul nostru de performanță a fost așezat tot pe partea aceea”, spune campioana.

Performanțe – pentru cupe și flori

Aurel Rogojan (primul din dreapta), alături de generalul Iulian Vlad și generalul Ștefan Alexie

FOTO: Arhiva personală Aurel Rogojan

CUM S-A VĂZUT ANUL 1989 LA VÂRFUL SECURITĂȚII

Telegramele operative DSS din care Ceaușescu a aflat că i se apropie sfârșitul

(Urmare din pag. 1)

2. DSS nr. 00252/793/07.11.1989 privind întâlnirea Kohl - Mitterrand. „S-a stabilit sprijinirea unui front comun al forțelor de opoziție din țările socialiste (...)”.

3. MapN - Direcția Informații a Armatei - Telegrama 01577/09.11.1989: „Ungaria acționează în scopul destabilizării situației politice interne din România, cu prioritate în Transilvania... Simultan cu provocarea unor demonstrații, (...) Ungaria are intenția să provoace incidente la graniță... care să degeneze într-un conflict militar. Acest scenariu se va realiza cu știrea URSS și cu sprijinul Austriei...”.

4. DSS nr. 00286/11.11.1989 - „După reuniunea la nivel înalt a NATO, care a avut loc la Bruxelles, Guvernul Olandei are în vedere ca în relațiile cu România să promoveze toate formele active de stimulare a propagandei negative și susținere a acțiunilor protestare (...)”.

5. DSS nr. 00444/814/14.11.1989 - „Trust Organization”, recent înființată de CIA, are între obiective: incurajarea și sprijinirea mișcărilor disidente din țările socialiste; măsuri active de organizare și dirijare a acțiunilor emigrației; organizarea de acțiuni de opoziție față de folosirea ca ofițeri de legătură și instructori a foștilor membri ai serviciilor de informații care au trădat (...) „Trust Organization” își va concentra activitatea cu preponderență în direcțiile României și Cehoslovaciei...”.

6. DSS nr. 00260/16.11.1989 - Inițiativa președintelui Franței de a convoca reuniunea de urgen

FC FARUL, SALVATĂ DE GHEORGHE CONSTANTIN

Revenită în Divizia A după o pauză de cinci ani, gruparea de pe Litoral a terminat campionatul '88-'89 pe un neașteptat loc 9. Farul nu a avut însă nici pe departe un parcurs liniar, finalul turului extrem de slab făcut de trupa pregătită de Emanoil Hașoti și Ion Constantinescu găsindu-i pe „marinari” în subsolul clasamentului, tocmai pe poziția a 17-a. În pauza de iarnă, cu spectrul unei noi retrogradări în față, conducerea clubului l-a destituit pe Hașoti, tehnician cu vechi state în serviciul fotbalului constantean, și a apelat la serviciile lui Gheorghe Constantin, unul dintre cei mai reputați antrenori din România acelor vremuri. De altfel, un an și jumătate mai târziu, mai precis în vara lui '90, după turneul final al CM din Italia, Gheorghe Constantin, recomandat de vasta sa experiență competițională, avea să fie instalat de șefii FRF în funcția de selecționar al echipei naționale, unde, e drept, n-a prins decât două meciuri oficiale, ambele pierdute, 1-2 cu Scoția, la Glasgow, și 0-3 cu Bulgaria, la București, în preliminariile CE 1992.

Până să-i succedă însă lui Emeric Ienei la cârma primei reprezentative, Constantin și-a făcut cu vârf și îndesat treaba la Farul, în returul stagiunii '88-'89. „Adunând 20 de puncte în a doua parte a campionatului, FC Farul (locul 6 în clasamentul returului) a acces în prima jumătate a ierarhiei finale, lucru mai puțin obișnuit pentru o nou-promovată, echivalent și cu cea mai bună performanță a sa din ultimii 15 ani!”, nota ziarul Sportul în urmă cu 20 de ani în cadrul tradiționalei retrospective de la finalul campionatului, intitulată „Divizionarele A, la ora bilanțului”. Aventura lui Constantin pe banca

Secundul Ion Constantinescu nu a apucat decât turul, plecând împreună cu Hașoti la jumătatea întrecerii FOTO: Revista Sport

tehnică a constanțenilor nu a pornit însă sub cele mai bune auspicii, subțirimea lotului de jucători producându-i cele mai mari griji. „Un singur nume nou (Bănică Oprea de la Metalul Mangalia) părea cu totul insuficient, mai ales în condițiile în care trei oameni de bază dispăreau din «formulele» returului: Bărboră, operat de menisc și nerefăcut, Ned